

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Filipa Dienstbiera a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupená Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem, sídlem Smetanova 1784/5, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. února 2021 č. j. KUZL-3580/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 1. září 2022 č. j. 72 A 18/2021-51

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a ve vztahu k ní potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. listopadu 2020 č. j. MeUVM 136546/2020, kterým městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se dopustila tím, že při řízení vozidla Škoda Felicia předjížděla vozidlo Škoda Fabia v rozporu s § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu a ohrozila protijedoucí vozidlo Volkswagen Passat. Řidič posledně uvedeného vozidla tak reagoval prudkým bržděním, čímž se jeho vozidlu zablokovala přední kola a přešlo do protisměru, kde se střetlo s vozidlem Škoda Fabia a vozidlem žalobkyně. Střet odhodil vozidlo Škoda Fabia do protisměru a do příkopu, kde do něj narazilo vozidlo

Škoda Karoq. Městský úřad žalobkyni uložil pokutu 6 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Podle krajského soudu z § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu plyne, že řidič nesmí zahájit předjížděcí manévr, pokud je z konkrétní situace zřejmé, že by jím ohrozil nebo omezil protijedoucí vozidla. Řidič tedy nevyhodnocuje situaci pouze za účelem zabránění dopravní nehodě, nýbrž i za účelem zabránění omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, včetně protijedoucích řidičů. Žalobkyně situaci vyhodnotila nesprávně a vzniku nebezpečí nezamezila. Už v okamžiku, kdy před sebou uviděla nepřehlednou zatáčku, jí muselo být zjevné, že nedokáže druhé vozidlo předjet bez současného ohrožení či omezení dalších účastníků silničního provozu. Zároveň nelze akceptovat její zužující výklad, že v daném místě mohla předjíždět, protože jí to umožňovalo vodorovné dopravní značení přerušovanou podélnou čarou. Zákon o silničním provozu totiž obsahuje řadu dalších pravidel, která měla povinnost respektovat. Dále krajský soud zdůraznil, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o přestupku zakázaného přejíždění, nikoliv o přestupku spočívajícím v zavinění dopravní nehody. Znalecký posudek předložený žalobkyní se přitom týká právě dopravní nehody, ve vztahu k projednávané věci nemá důkazní hodnotu, a proto krajský soud neprovedl výslech znalce. Posudek navíc obsahoval též nepřipustné právní hodnocení.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že znalecký posudek, který předložila, má důkazní hodnotu a vztahuje se také k jednání, jež je jí vytýkáno. Jestliže měl krajský soud o posudku pochybnosti, měl minimálně vyslechnout znalce, případně zadat zpracování revizního znaleckého posudku, a to zvláště pokud vyhodnotil, že posudek vyznívá ve prospěch žalobkyně. Pokud žádné jiné dokazování ve věci neprovedl, měl povinnost respektovat zásadu *in dubio pro reo*. Dále se podle stěžovatelky krajský soud nepřezkoumatelně vypořádal s tím, že se nemohla dopustit vytýkaného přestupku, neboť v daném místě nebyl zákaz předjíždění. Stejně tak je nepřezkoumatelná reakce krajského soudu na skutečnost, že není zřejmé, jakého konkrétního protiprávního jednání ve smyslu § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu se stěžovatelka měla dopustit.

[4] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalovanému, který se k ní nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[6] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jež má spočívat v nedostatečné reakci krajského soudu na její argumentaci, že neporušila zákaz předjíždění a že není zřejmé, jakého konkrétního protiprávního jednání se dopustila. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že s daným kasačním důvodem je nutné zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost oddaluje

pokračování

vyřešení sporu s konečnou platností, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25). Pro stručnost Nejvyšší správní soud dále pouze odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady tento kasační důvod naplňují (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. ledna 2008 č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. srpna 2008 č. j. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. února 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[7] Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že na argumentaci stěžovatelky adekvátně a přezkoumatelně odpověděl. Reakci krajského soudu na námitku stěžovatelky, že mohla předjíždět, protože jí to umožňovalo vodorovné dopravní značení podélnou čarou přerušovanou, resp. že v daném místě nebyl zákaz předjíždění, je totiž nutné vnímat v kontextu celého odůvodnění rozsudku, nikoliv pouze odstavce, na který stěžovatelka odkazuje. Krajský soud postupně rozebírá, že stěžovatelce zakazovala předjíždění obecná pravidla obsažená v zákonu o silničním provozu, i když místní dopravní značení takový manévr připouštělo. Stejně tak z rozsudku jednoznačně plyne, že podstata protiprávního jednání stěžovatelky spočívala v tom, že při předjíždění nesprávně vyhodnotila dopravní situaci, nedbala zvýšené opatrnosti a nejednala tak, aby zabránila omezení nebo ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Poukaz na § 4 písm. a) zákona o silničním provozu učinil krajský soud kontextuálně, zjevně ve snaze demonstrovat, že zákon obsahuje na řadě míst obdobně formulovanou obecnou povinnost *chovat se ohleduplně a ukázněně a neohrožovat životy, zdraví nebo majetek jiných osob i svůj vlastní a své chování přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám či situaci v provozu na pozemních komunikacích*, tak jako v § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovatelce konkrétně kladeno za vinu, který uvedenou obecnou povinnost konkretizuje v kontextu předjíždění tím, že zakazuje *předjíždět, jestliže by řidič ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích*.

[8] Další námitkou vytýká stěžovatelka krajskému soudu pochybení při dokazování, konkrétně že se dostatečně nezabýval předloženým znaleckým posudkem a neprovedl výslech znalce. V soudním řízení správním se uplatní zásada volného hodnocení důkazů, jejíž podstatou je to, že soud nemusí provést všechny navržené důkazy, resp. nemusí ze všech provedených důkazů vyjít, avšak své rozhodnutí musí náležitě odůvodnit (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 29. června 2004 sp. zn. III. ÚS 569/03, N 87/33 SbNU 339, a ze dne 1. srpna 2005 sp. zn. I. ÚS 301/02, N 146/38 SbNU 159).

[9] Krajský soud se uvedeného postupu držel, jelikož shledal, že předložený znalecký posudek neřeší otázky, jež mají vztah k protiprávnímu jednání stěžovatelky (posudek se vztahuje k dopravní nehodě, zatímco přestupek stěžovatelky spočívá v zakázaném předjíždění). Z tohoto důvodu pak neprovedl výslech znalce. Pro učinění svého závěru se krajský soud obsahem posudku zjevně zabýval, neboť jeho podstatný obsah uvedl v odůvodnění a zároveň zjistil, že obsahuje nepřipustné právní hodnocení ve prospěch stěžovatelky. Krajský soud zároveň zrekapituloval skutkový stav zjištěný žalovaným

a ověřil, že odpovídá důkazům založeným ve správním spisu (zejm. videozáznamům z palubních kamer vozidla stěžovatelky a Škody Karoq) V návaznosti na žalobní body dále podrobně zdůvodnil, že stěžovatelka porušila § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu a spáchala přestupek zakázaného předjíždění podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Následně krajský soud uzavřel, že znalecký posudek nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za dostatečný a neshledává v něm zásadní pochybení, jež by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost však dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (kromě již citovaného usnesení č. j. 9 As 83/2021-28 viz také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu